

OD AUTORKY BESTSELLERU MANŽELSKÉ LŽI

DRAHÁ ŽENO

THRILLER

KIMBERLY **BELLE**

DRAHÁ ŽENO

KIMBERLY BELLE

DEAR WIFE

Copyright © 2019 by Kimberle S. Belle Books, LLC.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Charvátová, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1511-4 (pdf)

DRAHÁ ŽENO

KIMBERLY BELLE

VENDETA

*Pro milé dámy v oblacích — Angeliqne,
Jen, Mandy, Marquette, Nancy a Tracy.
Zatím z toho letadla nehodlám skákat.*

Beth

Zapnu blinkr, zařadím se do pruhu na Muskogee Turnpike a poprvé po dlouhých sedmi letech se svobodně nadechnu. Skutečně hluboký nádech naplňuje mé plíce stejně, jako se nafukuje balónek. Takový nádech, který až pálí.

Chutná po svobodě.

Čtyři hodiny cesty a čtyři sta šedesát kilometrů mezi námi, a přesto to není dost daleko. Pořád slyším cinknutí tvých klíčů, jak jsi je házel na stůl, pořád trnu nad ozvěnou tvých bot, když ses blížil do kuchyně. Stále cítím, jak mi běhá mráz po zádech.

V poslední době máš tři nálady: urážlivou, rozzuřenou a násilnickou. V okamžiku, kdy vyjdeš zpoza rohu a já zjistím, v jakém jsi rozpoložení, mi stoupá tlak. Je to nejhorší část mého dne.

Říkám si, že už nikdy víc. Už žádné chození po špičkách kolem tvých nálad, už se nebudu vyhýbat tvým ranám.

Dny v Arkansasu zůstaly ve zpětném zrcátku.

Na to, že je střeďeční brzké odpoledne, je na dálnici rušno. Zaprášené tahače burácejí po obou stranách a já svírám volant na pozici za deset dvě a snažím se udržet auto na silnici.

Oklahomu křížuje mnoho dálnic, jako je tahle, čtyřproudové silnice poseté kamerami, kontrolujícími překročení rychlosti a nezaplacení mýtného. Je ještě brzy na to, aby jedna z nich hlídala průjezd každého černého sedanu s arkansaskou poznávací značkou, který pod ní profrčí. Ale taky se snažím jim neposkytnout nějakou záminku. Používám blinkry a udržuji rychlost hodně pod limitem, i když bych raději vzala dráhu.

Zmáčknu tlačítko ovládání oken, aby dálniční vzduch vyčistil tvoji vůni, vůni domova. Při stech kilometrech za hodinu je vítr nemilosrdný, horký, vlhký a tíživý. Je cítit pastvinami a výfukovými plyny, přírodou a chemikáliemi, nic příjemného. Autem se prohnal vír, rozcuchal mi vlasy a pohrával si s mým oblečením a mapou na sedadle spolujezdce, jako by to byly jen papírové vlašťovky. Sehnu se dolů, abych si vyzula botu a připlácla ji na sedačku jako těžítka. Myslíš to vážně, že se mě budeš držet jako klíště, takže já se musím držet té mapy zuby nehty.

Možná to je trochu staromódní, ale mapy se nedají vystopovat. Sice jsi už určitě zjistil číslo jednorázového telefonu, který se právě nabíjí v držáku na pití, ale i tak. Raději nebudu riskovat. Vydala jsem telefon z obalu, ale ještě jsem ho nezapnula – ještě ne. Nezapnu ho, dokud se nedostanu tam, kam jedu. Nedostala jsem se v novém životě ještě dost daleko na to, abych nemohla být zase odvečena zpátky do toho starého.

Zatím tenhle stát vypadá přesně jako ten, který jsem nechala za sebou – pole a farmy a nekonečné pásy vybledlého asfaltu. Zvuky jsou také stejné. Místní stanice rozhlasu nabízejí jednu nebo dvě možnosti, country muziku nebo kázání. Naslouchám hlubokému hlasu velebícímu sílu odpuštění, ale je to téma, které dále nemohu poslouchat. Přepínám stanice, až se zastavím na hymně Mirandy Lambertové, jež nejvíc odpovídá mé náladě posledních dní – střelný prach a olovo –, a zprudka zvýším hlasitost.

Jen tak na okraj, tohle jsem nikdy nechtěla. Utéct. Opustit všechno a všechny. Snažím se nemyslet na věci, které mi budou chybět, na tváře lidí, po nichž se mi bude stýskat, i když já jim scházet nebudu. Částí mého plánu bylo udržovat si odstup od nejmilovanějších lidí, aby nezjistili pravdu. Za tuhle jedinou věc tě nemohu obviňovat – způsob, jakým jsem vrazila klín do těchto přátelství, jen abys po nich také nešel. Pouze jediná

osoba ví, že jsem zmizela, a všichni ostatní... Potrvá dny, možná týdny, než se budou zajímat, kde jsem.

Jsi chytrý, takže já musím být ještě chytřejší. Lstivý, takže musím být ještě lstivější. Tuhle dovednost jsem tak úplně neovládala, když jsi mě před několika lety vedl k oltáři, celou poblázněnou láskou. Dívala jsem se ti do očí při slibu, že nás rozdělí až smrt, a myslela jsem vážně každé slovo. Rozvod nikdy nepřipadal v úvahu – až doteď.

Ale při první zmínce jsi mě shodil na zem, narval mi pistoli do pusy a vyzval mě, ať to zopakuju. Rozvod. Rozvod, rozvod, rozvod, *rozvod*. Nikdy jsem to slovo nahlas nezopakovala, ale často jsem o něm hodně přemýšlela.

Představuji si, jak vcházíš dveřmi domů a hledáš mě. Vidím, jak procházíš pokoje, řveš a nadáváš a konečně mi zavoláš na mobil. Vidím, jak následuješ tlumené vyzvánění do kuchyně a mračíš se, když si uvědomíš, že vychází ze skříňky pod dřezem. Div nevyrveš dvířka z pantů, jak se je snažíš rychle otevřít. Vysypáváš odpadky a prohrabáváš se blátivou kávovou sedlinou a zbytky včerejší večeře, dokud nenajdeš můj starý iPhone, a já se nad tou představou jen směji.

Směji se tak moc, až mi koutky úst téměř prasknou.

Nebyla jsem vždycky takhle zlomyslná, ale ty jsi nebyval takhle zlý. Když jsem tě potkala, byl jsi okouzlující, vyhřívals mi za chladných rán auto nebo jsi na moje narozeniny ugriloval ty nejlepší steaky. Stále umíš být sladký a okouzlující, pokud se ti zamane. Jsi jako droga, kterou podstrkují psům kontrolujícím auta na hranicích; dal jsi mi toho, po čem jsem tak toužila, přesně tolik, abych chtěla stále víc. To je zčásti důvod, proč mi trvalo tak dlouho odejít. Další důvod byla ta zbraň.

Takže ne, nechtěla jsem to udělat, ale plánovala jsem to. Bože, jak jsem si tenhle den plánovala.

Můj první den svobody.

Jeffrey

Když zaparkuju na příjezdové cestě po čtyřech dnech na cestě, všimnu si tří věcí najednou.

Zprvé popelnice jsou stále chaoticky poházené před garáží, i když už je dva dny po vyvezení a měly by stát srovnané podél pravé zdi. Závěsy v obýváku jsou zatažené, aby bránily paprskům odpoledního sluníčka; znamená to, že takhle pravděpodobně zůstaly od včerejší noci, nebo možná po všechny noci, co jsem byl pryč. A i přes svítící slunce jsou obě světla na terase rozsvícena – oprava: *jedno* svítí. Levá žárovka je rozbitá, její sklo matné a temné, takže to vypadá, jako by se obyvatelé ani neobtěžovali ji vyměnit, což je ale nepřesné. Jenom jeden z nás se neobtěžoval, a její jméno je Sabine.

Zastavím se. Zakroučím hlavou. Žádné stěžování – je to slib, který jsem si dal. Žádné boje.

Vezmu z auta kufr a zamířím dovnitř.

„Sabino?“

Stojím naprosto bez hnutí a naslouchám zvukům seshora. Sprcha, fén, hudba nebo televize, ale nic nejede. Všude je jen ticho.

Hodím klíče na stůl vedle tlusté hromádky dopisů. „Sabino, jsi tady?“ Zamířím dál do domu.

Vzpomínám si na naši telefonní konverzaci z rána a přemýšlím, jestli se zmiňovala, že se dneska zdrží. I v těch nejlepších dnech je její harmonogram velmi proměnlivý a Sabine si ne vždycky vzpomene aktualizovat náš sdílený kalendář.

Řečnila deset nekonečných minut o dni otevřených dní, který právě uspořádala pro svoji nejnovější položku na seznamu,

nějakou nově zkonstruovanou monstrozitu v severní části města. Mlela pořád dokola o bohaté dřevěné výzdobě a břidlicové střešní krytině, posuvných dveřích a podlaze z dubových prken a další spoustě vychytávek, jež mně byly naprosto volné, protože jsem chvátal přes celé letiště v Atlantě, abych stihl navazující let. Je dost možné, že jsem v té chvíli už konverzaci vypustil. Sabinino žvanění mi přišlo roztomilé, když jsme spolu začínali chodit, ale v poslední době ve mně zažehává nutkání hodit telefon do řeky Arkansas, jen abych přerušil jeden z jejích věčných nesourodých monologů. Když jsem se dostal k odletové bráně a viděl, že už se nastupuje do letadla, zavěsil jsem.

Nakouknu z okna do garáže. Sabinin černý mercedes tam není. Vypadá to, že jsem doma první.

Směřuju do kuchyně, která je v katastrofálním stavu. Hromada špinavého nádobí se válí ve dřezu a na lince. Týdenní zásoba novin je roztažená na stole jako nějaký karetní trik. Ušchlé svěšené růže stojí ve váze v kalné zelené vodě. Sabine ví, jak moc nenávidím špinavou kuchyň. Zvednu misku cereálií z rána, v níž se usazenina snídaně už sloučila s miskou do nukleárního odpadu, zahnívajících a ztvrdlého. Ve dřezu plním misku vodou a zuřím.

Popelnice, kuchyň, žádný vzkaz, kde je – tímhle všim mě trestá. Sabinin pasivně agresivní způsob, jak mi oznámit, že je pořád naštvaná. Ani si nepamatuju, o čem jsme se to hádali. Pravděpodobně o něčem nepodstatném, jak bylo ostatně v posledních dnech zvykem. Drobky na gauči, vlasy v odtoku, kdo zapomněl vyzvednout věci z čistírny nebo kdo vypil zbytek pomerančového džusu. Blbosti. Sračky, na kterých by nemělo záležet, ale v těch vypjatých, nepředvídatelných okamžicích na nich vždy nějak záleželo.

Sáhnu do kapsy pro telefon a projedu si naše zprávy, hlášení všedního manželského života.

Zaplatils elektriku?

Mikrovlnka zase blbne.

Objednávám kancelářské potřeby, chceš tam taky něco?

Sjedu k poslední zprávě a bingo, přesně tuhle zprávu hledám.

Dnes provádím. Budu doma kolem 9.

Příští půlhodinu trávím uklízením Sabinina nepořádku. Co nejde do myčky, házím rovnou do koše, který pak vysypu do srovnaných popelnic. A potom odveču svůj kufr nahoru.

Postel je rozestlaná, Sabinina část šatny připomíná chlívek. Snažím se ignorovat chaos, který všude nechala: odkopnuté boty a košile křivě navlečené na ramínka s rukávy naruby. Nic jako moje úhledné a přesné sklady. Je to tak těžké, dát věci zpět na svá místa? Srovnat oblečení podle barvy?

O deset minut později jsem převlečený do trika a kraťasů a moje tenisky vydupávají po cestě vzteklý rytmus sprintu podél řeky. Popravdě řečeno si uvědomuji, že se se mnou nežije lehce. Sabine mi to řekla víckrát, než kolikrát jsem ochotný si to připustit. Nemůžu za to, že mám rád věci tak, jak je mám rád – umytá auta, čistý dům, teplou večeři na stole, když přijdu z práce večer domů. Sabine je skvělá kuchařka, když se jí zachce a když jí práce nezabere většinu dne, což je v poslední době neustále. Ani si nepamatuju, kdy naposledy jsem večer přišel domů a měl jsem od ní uvařenou domácí stravu. Takovou, která zabere celý den na přípravu. Jednou za čas mi ji naservírovala oblečená pouze do zástěry.

Strávil jsem spoustu hodin přemýšlením, jak náš vztah dostat do podoby, v jaké byl před nějakým časem. Jednoduchý. Sexy. Překvapující. Předtím než jsem pracovně neslavně zakotvil u personální agentury, prodávající zavirovaný, předražený software, který nikdo nechce. Předtím než Sabine získala makléřskou licenci, které jsem se vysmíval jako pouhému koníčku. Teď, když má dobrý měsíc, je její výplata dvojnásobkem té mé.

Řekl bych jí, aby skončila, ale zvykli jsme si na dobré peníze. Je to jako se nastěhovat do domu s nadbytečným úložným prostorem – vždycky ho využijete.

V našem případě z nás peníze udělaly domýšlivce a příliš mnoho jsme jich utopili v tomto domě, který býval víceúrovňovou ohavností s mnoha malými okny a s rozpadající se fasádou. Vnitřek byl ještě horší. Levné obložení a chlupatý koberec na podlaze, vzlínající po stěnách a plazící se po schodech.

„To si ze mě děláš prdel,“ prohlásil jsem, když mě vedla stísněným zatuchlým prostorem. Prostor jako by vypadl z porna 70. let. Skoro jsem viděl, jak se zpoza rohu vynoří postava zchudlého Hughha Hefnera v polorozpadlém županu. Tady v žádném případě bydlet nebudeme.

Ale pak mě vzala na zadní terasu a ten výhled na strhující panorama řeky Arkansas mě ohromil. Už všechno propočítala: třicetiletá hypotéka založená na odhadnuté hodnotě po kompletní rekonstrukci, částka, nad kterou jsem třeštil oči. Koupili jsme to na místě.

Takže jsme teď hrdí majitelé krásného bungalovu na břehu řeky, zrekonstruovaného ve stylu 20. let, ačkoliv jako děti z Pine Bluff, města pracující třídy vklíněného mezi farmy a továrny, jsme to měli tušit. Dům se nachází ve špatné části města, je to hrad v porovnání s víceúrovňovými chatrčemi na každé straně ulice a žádné rozsáhlé renovace nemohou změnit fakt, že zde není mnoho lidí, kteří by si dům mohli dovolit koupit. Ne že bychom ho mohli kdy prodat. Náš dům nemá jen vyhlídku na řeku, on je přímo *na řece*, provazce vody tečou těsně kolem zadních schodů při každém větším dešti.

Ale jde o to, že Sabinina práce, kterou měla pouze pro zlepšení rodinného rozpočtu, je nyní nezbytností.

U pasu mi zazvoní mobil a já na stezce pomalu zastavím. Zkontroluju displej a našťvaně vydechnu, když zjistím, že to

není Sabine, ale její sestra. Přijmu hovor a ostře vydechnu oblázky páry.

„Ahoj, Ingrid.“

Můj pozdrav je chladný a formální, protože můj vztah s Ingrid je také takový – chladný a formální. Všechny věci, které tak obdivuji na své ženě – vlasy barvy zlatavého kaštanu, štíhlá stehna a úzký pas, jak jí voní kůže po vanilce a cukru –, poukazují na evidentní nedostatky jejího dvojčete. Ingrid je menší, statnější, méně kultivovaná. Plevel v porovnání s růží. Trabant versus Ferrari. Ingrid Sabině neměla nikdy za zlé, že to ona je tou hezčí sestrou, ale zcela nepochybně vyčítala všem ostatním, že si toho všimli.

„Snažím se dovolat se Sabině,“ spěšně zahuhňala Ingrid svým středozápadním přízvukem. „Mluvil jsi s ní dneska?“

Na řece s burácejícím motorem prosvítí člun a já čekám, až zmizí.

„Mám se dobře, Ingrid, díky za optání. A ano, ačkoliv to byla jen krátká konverzace, protože jsem byl celý týden na konferenci na Floridě. Právě jsem přijel a ona má prohlídku. Zkoušelas její mobil?“

Ingrid zabručí, je to ten zvuk, který je následován protočerným očí. „Samozřejmě, že jsem jí zkoušela volat na mobil, asi milionkrát. Kdy jsi s ní mluvil naposledy?“

„Asi před hodinou.“ Ta lež je okamžitá a automatická. Ingrid možná už ví, že jsem její sestře ráno zavěsil, nebo možná ne, ale jedna věc je jistá: ode mě to neuslyší. „Sabine říkala, že bude doma kolem deváté, takže jí zkus zavolat pak. Každopádně jí vzkážu, že jsi volala.“

S posledním slovem stisknu červené tlačítko telefonu a zvyšuji hlasitost hudby ve sluchátkách na ohlušující úroveň a se zapadajícím sluncem v zádech pokračuji v běhu.

Beth

Čtvrť v River Bend je nenápadná bytová komunita, ležící na břehu řeky Arkansas v Tulse. Přesně ten typ, který je všeobecně půvabný a okamžitě povědomý. Světle hnědý kámen, béžové obklady, nerozeznatelné tří- a čtyřposchoďové domy namačkané kolem bazénu ve tvaru améby. Existuje milion komplexů podobných tomuto, v milionu měst a městeček napříč Amerikou, a to je důvod, proč jsem si ho vybrala.

Zastavím na parkovišti u hlavní budovy a popadnu tašku – společně s oblečením, které mám momentálně na sobě, to je jediný můj majetek – a zamířím ke dveřím.

Mladí lidé, co sotva dokončili vysokou školu, jsou roztroušeni po celém obrovském vstupním prostoru, povětšinou drží v rukách papírové kelímky s kávou nebo vyťukávají něco do svých MacBooků. Všichni mě ignorují, což je nečekané, ale vítané. V duchu si poznamenám, že takovéto komplexy by byly skvělé pro úkryt. V zemi egocentrických mileniálů bude kdokoliv přes třicet jako neviditelný.

Zahlédla jsem ceduli ukazující směr ke kanceláři správce komplexu a následovala jsem ji dolů chodbou.

Žena, sedící za lesklým skleněným stolem, je jednou z nich. Mladá. Blondatá. Pěkná. Ten typ s profilem na Instagramu, pečlivě aktualizovaným obrázkou s vyšpulenými rty a s rukou v bok. Zastavím se u kraje stolu a ona se na mě podívá s oslnivým úsměvem.

„Zdravím. Hledáte domov v *prémiové* bytové komunitě v Tulse? Jestli ano, pak jste na správném místě.“

Dobry Boze. Její stredozařpadní pŕízvuk, její protahování slov ve stylu sester Kardashianových, její nepŕirozeně bílé zuby. Tahle holka snad není ani skutečná.

„Ehm, ano. Dívala jsem se na jednopokojové jednotky na vašich stránkách a –“

„Propánečka! Tak to je dneska váš šťastný den. Právě před chvílí jsem zjistila, že od pŕíštího týdne bude k mání jednotka Vogue. Jak vám zní sedmdesát pět metrů čtverečních a balkon s výhledem na bazén?“

Popotáhnou si tašku výš na rameno. „Zní to skvěle, ale doufala jsem, že bude něco volného o trochu dřívě.“

„Jako, jak o trochu dřívě?“

„Jako... hned.“

Z tváře jí zmizel úsměv školačky. „Aha. No, mám pár volných jednopokojových jednotek, ale všechny jsou menší a nemají tak úžasný výhled.“

Pokrčím rameny. „To mi nevaří.“

Mávne rukou směrem k polstrovaným křeslům za mnou.

„Pak se posadte a já vás zapíšu do jedné z našich Alfa jednotek. Kdy byste se chtěla nastěhovat?“

Zapadnu do křesla a tašku si dám na klín. „Pokud je to možné, tak ještě dnes.“

Oči se jí rozšíří a zakrouťí hlavou. „Není. Možné, myslím. Přihlašovací proces trvá *minimálně* dvacet čtyři hodin.“

Srdce mi poskočí. „Přihlašovací proces?“

Vím o něm.

Důkladně jsem prošmejdila webové stránky a pŕesně vím, co všechno obnáší dostat se do tohoto místa. Také vím, že v tomto bodě se všechno může pokazit.

Žena pŕikývne. „Budu potřebovat výplatní pásky za poslední dva měsíce nebo výpis z účtu, doklad totožnosti, buď řidičský pŕůkaz, nebo pas, a číslo vašeho sociálního pojištění.“

Prověření informací je standardní, ale trvá den dva, záleží, kdy odevzdám podklady.“

Přímo tady v tašce mám v obálce všechny potřebné materiály, které si vyžádala, ale jakmile je tahle ženská zadá do počítače, jediný klik její myši pošle všechny moje informace do světa. Prověření informací znamená papírové stopy, vodítka, viditelnost. Až mě uvidíš v systému, a ty mě uvidíš, budu mít jen pár vzácných hodin, než se tady ukážeš a budeš mě hledat.

Zkontroluje si čas na svém telefonu. „Pokud si pospíšíme, mohla bych všechno protáhnout systémem do zítřejší zavírací doby.“

Tou dobou už budu dávno pryč.

Posunu po stole obálku. „Pak si pospěšme. Za dva dny začínám v nové práci a ráda bych se do té doby usadila.“

Prolistuje si papíry ve složce. Zastaví se až na bankovním výpisu a vzduch v pokoji neskutečně zhoustne. Bytové komplexy požadují trojnásobný plat, než je jejich nájem, a to je důvod, proč jsem přidala na výpis pár nul. Přípravy na Den D zahrnovaly i základní ovládání Photoshopu.

Jenže to nebyla částka, nad kterou se pozastavila, ale moje předchozí adresa. „Arkansas, hm. Co vás přivádí do města?“

Uvolnila jsem se v křesle. „Dostala jsem práci v QuikTripu.“

Je to lež, ale soudě podle její rozzářené tváře to spolkla i s navijákem. „Kamarádka tam pracuje. Miluje svou práci. Má *skvělé* benefity. Mnohem lepší, než má tohle místo, ale pokud to někde zmíníte, všechno popřu.“ Zakření se na mě a já jí úsměv oplatím.

Pokynu směrem k papírům. „Ještě nemám výplatní pásky, proto jsem připojila i kopii pracovní smlouvy.“ Zfalšovaná, ale i tak. Vypadá dostatečně věrohodně. Pokud její kamarádka nepracuje na osobním oddělení, nikdo kromě mě a tiskárny v městské knihovně v Pine Bluff nebude vědět, že to je podvrh.

Dávám jí čas, aby si prolistovala zbytek papírů, které jsou už pravé. Můj skutečný řidičský průkaz. Mé pravé číslo sociálního pojištění. Moje adresa – vlastně *bývalá* adresa. Tenhle celý plán spočívá v tom, že až asistentka přijme moje podklady, zanechám tím za sebou falešnou stopu a já pak zmizím.

Podívá se na mě se širokým úsměvem. „Není to tak často, aby potenciální nájemník měl dokumenty takhle v pořádku. Pokud systém nechytí něco, co jsem přehlédla, tak tohle bude procházka růžovým sadem.“

Nemohu posoudit, jestli to je konstatování, nebo varování. Usmívám se i bez ohledu na daná slova.

Položí papíry na stůl a dá se do práce na počítači.

„Tak vás zadáme do systému, ano?“

V mlžném oblaku hranolků a v sevření příšerné migrény jsme se potkali v McDonaldu. Bolest hlavy mě tam vlastně dovedla, dala mému tělu zoufalou potřebu dát si Happy Meal. Kouzelná léčivá kombinace škrobu, soli a fruktózy pracuje lépe než jakákoliv pilulka, kterou jsem kdy polkla; jediná věc, která uvolní svěrák kolem mé hlavy a usadí žaludek.

Ale budiž, seděla jsem tam se slunečními brýlemi, uždibovala hranolky, zatímco mrňavá monstra mi zarývala pařáty do mozku, když ses naklonil přes mezeru mezi našimi stoly.

„Co jste dostala?“

Neodpověděla jsem. Mluvení bylo mučení, a jen tak mimochodem, neměla jsem tušení, o čem jsi mluvil.

Ukázal jsi na krabici, ležící u mého lokte. „Nedávají se do těch krabic i hračky? Co jste dostala?“

Postrčila jsem si brýle do vlasů a podívala se dovnitř. „Plastové žluté auto.“ Vytáhla jsem autíčko a ukázala ti ho.

„To je Hot Wheels.“

Postavila jsem hračku na kraj tácu. „Co že to je?“

„Jsem si téměř jistý, že to je Dodge Charger. Každý kluk na planetě měl někdy autíčko Hot Wheels. Můj synovec jich má asi miliardu.“

Byl jsi tak znepokojivě okouzující, tak okouzující, že jsi snad ani nepatřil do restaurace fast foodu, a nepříslušelo ti diskutovat s cizím člověkem o dětech a kreslených postavičkách. Vysoký a temný, široká ramena, s hustými řasami a silnou hranatou bradou. Ital, uvažovala jsem, nebo možná Řek, nějaký dávno ztracený potomek s tvrdohlavými geny.

Podala jsem mu autíčko přes uličku. „Vezměte si ho. Pro synovce.“

Tvá ústa zkroutil úsměv. Možná se mi jenom cukr konečně dostal do krve, ale věnoval jsi mi ten úsměv a bolest se trochu zmírnila.

O tři dny později jsem se zamilovala.

Takže teď, když procházím skleněnými dveřmi do restaurace, přemýšlím o tobě. Jiný stát, jiná restaurace, ale to nevádí. Až téměř poeticky to sedí. Ty a já skončíme tam, kde jsme začali.

Do nosu mě praští zápach hranolků a smaženého masa, z čehož se mi zvedne žaludek, a pocítím i slabé bušení někde uvnitř hlavy, ačkoli migrénu jsem už hodně dlouho neměla. Hádám, že na tom něco bude, když se tvrdí, že vůně jsou nejlepší na vyvolání vzpomínek, takže bych neměla být překvapená, když jeden nádech McDonaldu může přivolat migrénu. Preventivně spolknu Excedrin a zapiju ho vodou z lahve, kterou jsem si koupila u pokladny.

Na restauraci rychlého občerstvení hned vedle hlavní mezinárodní silnice je tohle místo dost opuštěné. Proplétám se mezi většinou prázdnými stolky a všímám si zákazníků sedících kolem nich. Matka si listuje časopisem a její děti po sobě vrhají

kuřecí nugety, uhrovitý teenager sleduje video na YouTube na svém telefonu, postarší pár usrkává brčky hnědou hmotu. Nikdo z nich ani nevzhledne, když procházím kolem.

Vyberu si stůl u okna s výhledem na parkoviště. Řada pick-upů se leskne v odpoledním slunci a soutěží o to, který bude nejodpornější. Obrovské pneumatiky s naleštěnými ráfky, tyčovými výztužemi a držáky na zbraně, s nalepovacími vlajkami na zadním skle. Podle nálepky na nárazníku to jsou Lidé Boha, zbrani a Trumpa, běžný středozápadní stereotyp, který platí za každých okolností.

Další stereotyp: osamělá žena se slunečními brýlemi sedící u stolku v rychlém občerstvení bez jídla má něco za lubem. Uvažuji nad koupí jídla za dolar jako zástěrku, ale jsem příliš nervózní, než abych něco pozřela. Zkontroluji si hodinky a snažím se nevrtnět. Za tři minuty pět.

Tenhle chlápek Nick by si měl zpoždění odpustit. Je zásadní součástí mého plánu a já nemám čas tady posedávat. Během hodiny přijedeš domů z práce. Projdeš dveřmi s očekáváním, že tě budu v kuchyni čekat s večeří a s dalším nekonečným donášením novin, ovládačů a piva, se sexem – i když jestli tvoje chuť bude plná vášně, nebo vzteku, je vždycky na hod mincí.

Polilo mě horko při té myšlence, mé svaly sebou zaškubaly v okamžité silné touze doběhnout k autu a utéct. Od teď za hodinu o pár set kilometrů odtud mě budeš hledat.

„Jak vás poznám?“ zeptala jsem se Nicka před dvěma dny během jediného telefonátu z pultu zákaznického servisu ve Walmartu, kde jsem lhala, že se mi vybila baterie v autě. S Nickem jsem se nikdy nepotkala. Nevyměnili jsme si fotografie ani nejzákladnější fyzický popis. Ještě před týdnem jsem nevěděla, že vůbec existuje.

Nick se zasmál. „Co navrhuje – abych měl růži v ústech? Nebojte se. Poznáte mě.“

Nenápadně se podívám na teenagera, který se zrovna směje něčemu na displeji telefonu. Ten určitě ne. Když jsme spolu mluvili, Nick nezněl tak netečně. Můj pohled se přesune na postaršího muže, jenž právě nabízel zbytek svého mléčného koktejlu své ženě. Ani on to nebude.

S úlevou si oddechnu, když Nick dorazí za třicet sekund pět. *Vím*, že to je on, protože v kterýkoliv jiný den, v jakémkoli jiném McDonaldu bych o něj nezavadila ani pohledem.

Začíná to u jeho auta – tuctový čtyřdveřák, který vmáčkł mezi nadupaný Ford F-250 a Dodge Ram s prodlouženým zadkem. Jeho oblečení úplně splývá s davem – neurčité khaki kalhoty, obyčejné bílé triko a zablácené tenisky. Vypadá jako učitel matematiky, který má právě volno, nebo možná inženýr. Vejde a pod baseballovou čepicí mi nevěnuje jediný pohled.

U pultu si objedná kávu a pak si ji nese k mému stolku, kde se svalí do židle naproti mně.

„Nick, předpokládám?“

Z pohledu, který mi věnuje, je jasné, že Nick v žádném případě není jeho pravé jméno. „A vy musíte být Beth.“

Zásah. Ani moje jméno není pravé.

Zblízka nevypadá marně, jak jsem si původně myslela. Oči daleko od sebe, hranatá brada, husté vlasy vyčuhující zpod čepice. V normálním světě by v džínách a pomačkaném tričku byl Nick celkem k světu.

Nasype si do kávy tři sáčky umělého sladidla a zamíchá ho červeným plastovým brčkem. „Je to jediný způsob, jak tohle můžu strávit. Musím to zamaskovat něčím, co chutná, jako by to bylo importované z Černobyli. Pokud mi naroste ucho, tak je to vaše vina.“

Je to malé popíchnutí, protože Nick se původně chtěl sejít v Dunkinu naproti přes ulici. Dával to dost jasně najevo. „Pokud by vám to nevadilo, radši bych se sešel v Dunkinu,“ řekl, ne

jednou, ale tolikrát, že jsem málem povolila, i když mi to *vadilo*. Protože to, co musím s Nickem prodiskutovat, se může odehrát pouze v McDonaldu. Vesmír si to žádá. Rovnováha si to žádá.

„Tohle místo má pro mě speciální význam,“ prozradím mu, ne jako omluvu, ale spíš jako vysvětlení, olivovou ratolest za kávu z Černobyli. „Ne sice dobré vzpomínky, ale jsou to vzpomínky. Řekněme, že tohle naše setkání je karma.“

Nick pokrčí rameny a nechá to plavat. „Karma je svině. Lepší je si ji nenasrat, jak vždycky říkám.“ Usrkne si kávy a s úšklebkem ji postaví zpět na stůl. Opře se o umakartový stolek. Čeká.

„Hodně cestujete kvůli práci?“

Nicka mi nejvíc doporučovali právě pro tuto kvalifikaci – *musí kvůli práci hodně cestovat*. Další byla: *musí být spolehlivý a diskrétní*, něco, co jsem si v duchu odškrtla, když vešel na čas a v oblečení, které ho dělalo téměř neviditelným.

„Ano, více času trávím na cestách než doma.“

„Na dlouhých cestách?“

„Záleží na tom. Někdy musím zůstat na jednom místě den nebo dva, ale ani tehdy nespím na jednom místě dvě noci v kuse. Jsem rád v pohybu, pro jistotu.“

Tím *pro jistotu* skončí a já se dál nevyptávám. Co tím má na mysli, mě opravdu nezajímá, ať je to cokoliv. Pro práci, na kterou ho potřebuji, to nemá žádný význam.

„Ale jinak,“ pokračuje a znovu krčí rameny, „typický měsíc vypadá tak, že projedu pět až šest tisíc kilometrů, takže se to asi počítá jako dlouhá cesta.“

„Máte nějakou základnu?“

„Několik. Ale jak jsem se zmiňoval, téměř tam nejsem.“

„Perfektní.“

Zakřením se. „To řekněte mojí staré.“

Jsem si skoro jistá, že si dělá srandu, nebo to řekl proto, aby mě svedl ze své stopy. Muži jako Nick nejsou materiál na

ženění – a pokud se ožení, tak jen proto, že jim to vyhovuje, nebo je to zástěrka, ale ne zamilovanost. Nikdy to není z lásky.

„To je vtipné,“ řeknu a otevřu si lahev s vodou. „Vždycky jsem byla ráda, když manžel odjel na služební cestu.“

Jakmile řeknu tato slova, tak je chci vzít zpět. Kůže kolem Nickových očí se napne, jen na okamžik, ale dostatečně dlouho na to, abych si toho všimla. Ne jako jeho vtip, nevinná slova o ženě, která neexistuje. Ten můj však odhalil příliš mnoho – že manžel je reálný, že život byl lepší, když byl pryč. Nick není můj přítel. Není to někdo, s kým bych měla žertovat nad kelímek mizerné kávy. Tohle je obchodní jednání, a čím míň bude o mně vědět, tím líp.

Z boční kapsy tašky vyndám zářivou kartu Wells Fargo a posunu ji po stole. „Chci, abyste utratil moje peníze.“

Nic neříká, ale vezme si kartu a palcem přejeđe po zlatých písmenech na povrchu – mé pravé jméno, stoprocentně ne Beth. Když se na mě opět podívá, jeho výraz je nečitelný.

„Jen aby bylo jasno, nemyslím tím, abyste si zarezervoval lístek do první třídy do Vegas a roztočil peníze v kasinu, ale tam deset dolarů, támhle třeba dvacet. Chci, abyste se *hodně* pohyboval. Nikdy nevybírejte ze stejného bankomatu ani ve stejném městě. Čím budou výběry dál od sebe, čím rozmanitější umístěním, tím líp. Považujte mě za svou výběrovou vílu kmotříčku.“

„Chcete, abych zanechal stopu.“

Přikývnu v tichém souhlasu. „Za předpokladu, že nevybereíte víc jak sto dolarů týdně, což stejně nemůžete, protože jsem na kartě nastavila týdenní limit, získáte kapesné na pět týdnů.“

„A můj poplatek?“

Jeho poplatek je pět set dolarů a v telefonu velice jasně zdůraznil, že o tom ani nehodlá smlouvat. Cokoliv po něm budu chtít, je k tomu navrch, což znamená práci s pěkným bonusem

v hotovosti, takovým, který zdvojnásobí jeho poplatek. Možná nejnashší peníze, jaké kdy mohl vydělat.

„Váš poplatek je na kartě taky. Můžete si ho dneska vybrat. Týdenní limit se spustí s prvním výběrem.“

Povytáhne si kalhoty a zastrčí kartu do přední kapsy. „Mám jet na východ, nebo na západ?“

Vím, proč se ptá, předpokládá, že po něm budu chtít, aby jel na opačnou stranu než já. Nebo si to aspoň *myslím*, že to je ten důvod. Pořád mě ale mrzí to prořeknutí a z karty ve své kapse Nick zná mé pravé jméno. Za žádnou cenu mu neřeknu – kriminálníkovi, cizinci –, kam se opravdu chystám. Nemyslím, že by se za mnou vydal, ale ani tak nechci nic riskovat. Pokud jsem se za posledních deset let něco naučila, pak to bylo nevěřit nikomu, ani těm, kterým bych měla věřit ze všech nejvíc.

„Na východ, na západ, na sever nebo na jih. Je mi to jedno, když výběry budou nahodilé a vaše zastávky nepředvídatelné. Budu transakce sledovat online, a pokud se mi nebude líbit, co uvidím, zablokuju kartu.“

„Víte, že každý bankomat má svoji kameru, že jo?“

Otočím oči vzhůru. Samozřejmě mi to neuniklo. Nestrávila jsem posledních deset měsíců plánováním tohohle, abych nemyslela i na něco tak elementárního, jako je kamerový systém. Ale potrvá to dny, možná dokonce týdny, než se o těch výběrech dozvíš, a ještě déle, než na záznamech uvidíš Nickovu tvář místo mé. Nestarám se o pitomé kamery.

„Pěkně se na ně usmějte.“ Hodím si tašku na rameno na znamení, že tato konverzace, pohovor a rozkazy v jednom jsou u konce. „Pin je 2764.“

Nick se natáhne po stále plném, ale už vychladlém kelímku, načež si to rozmyslí. Nechá ho na stolku a vstane. „Vsadím se, že se to stává často, mám pravdu?“

„Co máte na mysli?“

„Že vás lidé podceňují. Myslí si, že jste větší zelenáč, než ve skutečnosti jste. A než zase otočíte oči v sloup, měla byste vědět, že to není špatná věc. Pokud se věci zkomplikují, můžete to použít ve svůj prospěch.“

Nakonec přeci jen vyloudí na mé tváři úsměv. „S tím počítám.“

Jeffrey

S trhnutím se probudím na pohovce a křišťálová sklenka balancující na mém břiše se převrátí na bok. Snažím se uhnout před rozlitym nápojem, ale je pozdě. Tekutina se už vsákla do mých džínů a dobře na dva prsty drahého bourbonu skapává i na sedák.

Se zaúpěním pohodím sklenku na zem, posadím se a snažím se trochu vzpamatovat.

Napůl snědená pizza, kterou jsem si objednal k večeři, leží studená a oschlá na konferenčním stolku. S klapnutím zavřu krabici. Obrazy hořícího domu poblikávají na nástěnné televizi, několik postav v profesionálním žlutém vybavení pobíhá pod oblouky vody. Sáhnu po ovládači a zmáčknou tlačítko přehledu programů. Drobná čísla nahoře na obrazovce mi prozradí, že je 23:17.

Do prdele. Když jsem se natáhl na gauč, bylo 20:45. Čtyři dny cestování a celý den plného soustředění se na konferenci mě muselo vyčerpat víc, než jsem si myslel.

„Sabino?“

Žádná odpověď, ale koneckonců asi tvrdě spí. Představuju si ji nahoře v posteli, její dlouhé hedvábné vlasy rozprostřené na polštáři, a v hrudi mi vzplane povědomý žár. Proč se nepřišla přivítat? Proč mě nevzbudila?

Vypnu televizi a postavím se.

V přízemí je ticho, světla v chodbě stále jasně svítí. Po cestě ke schodům je zhasnu a zastavím se ve dveřích do kuchyně. Linka je stále uklizená a tři stejné závěsné lampy nad kuchyňským ostrůvkem zlatě prosvěčují vzduch. Sabine je možná čuně,

ale nesnáší plýtvání penězi stejně jako já. Pokud by tu byla, pokud by proklouzla kolem mě nahoru, světla by vypnula.

Sevře mě znepokojení.

Proběhnu po dlažbě kuchyně a prudce otevřu dveře do garáže, kde mě ovane slabý omamný závan benzínu. Moje auto je přesně tam, kam jsem ho zaparkoval. Na Sabinině místě není nic, kromě olejové skvrny na betonu. Srdce se mi sevře.

Beru schody po dvou, po třech, koberec na chodbě přelítnu, i když už vím, co najdu. Peřina je přesně tak, jak jsem ji ustlal. Polštáře dosud poskládané a naklepané.

Postel prázdná.

Beth

Stojím u umyvadla v pokoji číslo sedmnáct v ušmudlaném motorestu na předměstí Tulsy a prohlížím se v zrcadle. Křídová pleť. Fialové kruhy pod očima. Vlasy příliš dlouhé a příliš husté k jednoduché úpravě.

Vždycky mi říkáš, ať si vlasy nikdy nestříhám. Říkáš, že je máš rád dlouhé – tmavé tlusté prameny, žíhané lesklými pruhy bronzové, tak akorát kudrnaté. Je to ten typ vlasů, které můžete vidět v reklamách, ženy kvůli takovým platí měsíčně stovky dolarů. Ale jsou pro tebe něco víc než vlasy. Jsou hračkou. Vzrušují tě, jsou něčím, čím můžeš proplést prsty nebo do nich vykřičet své orgasmy, kdykoliv se milujeme.

Ale tyhle vlasy, o kterých prohlašuješ, jak moc je miluješ? Také je rád používáš jako zbraň. Taháš mě za ně z pokoje do pokoje. Držíš mě za ně na zemi. Vlasy jsou silnější, než si uvědomuješ, jejich kořeny jsou jako ostnaté háčky ve tvé kůži. Kůže na hlavě se spíš natrhne, než by se vlasy vyškubly. Vím to z vlastní zkušenosti.

Vezmu pár pramenů a velké nůžky a vytvořím nerovný krátký střih.

Je to snadnější, než jsem si představovala. O dost méně bolestivé, než když jsi mě popadl za cop a zvedl jsi mě z postele. Prameny vlasů mi padají na prsa a zůstávají přilepené na bílém bavlněném triku. Cítím se lehčí. Zbavená tíhy. Volná.

Pokračuji ve stříhání a shrabuji prameny do umyvadla, abych je pak později vyhodila. Ne proto, že si myslím, že bys mě tu vystopoval, ale proto, že věřím v karma. Jednoho brzkého dne si budu muset najít práci a je dost pravděpodobné,

že skončím v hotelovém pokoji, jako je tento, a budu vybírat z odtoku něčí vlasy. Takhle si moji rodiče asi nepředstavovali moji práci, když mi platili školné na univerzitu, ale lépe placená práce, práce, na kterou mám kvalifikaci, by vyslala kouřové signály, které bys mohl objevit.

Nikdy předtím jsem si vlasy sama nestříhala a teď jsem neodvedla moc dobrou práci. Pokoušela jsem se o rošťácký krátký sestřih, ale vypadá to spíš, jako bych vlasy projela sekačkou, nebo možná jako sestřih podle hrnce ze sedmdesátek. Náhodně si vyberu prameny, projedu jimi prsty jako kadeřnice a prostřihám je do asymetrických vrstev. Když jsem hotová, pročechrám si je a opět se podívám do zrcadla. S trochou gelu na vlasy to nebude zas tak špatné.

Nejsi, kým jsi bývala. Jsi teď Beth Murphyová.

„Jsem Beth,“ řeknu a zkouším to jméno jako pochybný odstín rtěnky. To jméno jsem poskytla Nickovi, jméno, kterým jsem se podepsala do hotelové evidence, ale jen poté, co jsem vyplázla dvě dvacetidolarovky recepčnímu, aby po mně znovu nechtěl doklad totožnosti.

„Jmenuji se Beth Murphyová.“

Beth s příšerným sestřihem.

Vyhrabu z igelitky krabičku s barvou na vlasy a namíchám ji podle návodu. V předchozím životě jsem byla jedna z těch brunetek, která nikdy netoužila stát se blondýnou. Blondýny jsou hlasitější, troufalejší, výraznější. Nápadnější a soutěživější jako holky dívčích univerzitních spolků nebo roztleskávačky. Nejsou to dobré vlastnosti, když se snažíte zmizet.

Obrázek na krabici nabízí popelavě blondatou, nejméně násilnou blondatou ze všech odstínů. Blondatá pro začátečnický. V pruzích si ji natru do vlasů a pak sundám rukavice a zkontroluji hodinky. Za deset minut budu vědět, jestli je pravda, co se říká – že blondýny si užijí víc zábavy.

Zatímco čekám, než se barva chytne, zapnu televizi. Je už po půlnoci a jsem skoro pět set kilometrů od Pine Bluff – příliš pozdě na místní vysílání a příliš brzo, aby se zprávy o mém zmizení dostaly přes hranice státu do kabelové televize. Sedím na kraji postele a přepínám mezi programy CNN a Fox, hledám jakýkoliv kousíček svého příběhu. Prázdný dům. Nezvěstná žena. Moje tvář, skrytá slunečními brýlemi, viděna směrem na západ. Ale nic nenacházím, nevím, jestli si oddechnout, nebo se strachovat. Teď už mě budeš jistě hledat.

Osprchuji se a vezmu si na sebe oblečení, co jsem předtím koupila ve Walmartu, staromódní riflovou sukni a o dvě čísla větší košili. Sportovní pytel na posteli je narvaný oblečením podobného rázu, syntetické látky sytých barev, levné a dávno vyšlé z módy, nad nimiž bych normálně ohrnula nos. Ve svém předchozím životě bych ohrnula nos i nad Beth. S jejím pytlovitým oblečením a vlasy z obchodu „vše za dolar“ je Beth ošklivka.

Nechám klíč na nočním stolku, posbírám své věci a vyjdu ven.

Během posledních pár hodin se zatáhlo, mraky utvořily temnou výhrůžnou peřinu visící nad dusným, elektřinou nabitým vzduchem. Nefouká, ale nebude tomu tak věčně. Žila jsem v těchto končinách dost dlouho, abych věděla, co taková stěna mraků znamená a že se z nich často vyklubou i tornáda. Blesk rozdělí nebe vedví stejně dobře jako nůž. Je na čase buď zůstat sedět na zadku, nebo hodně rychle zmizet z Dodge. Vyberu si možnost číslo dvě.

Moje auto je přesně tam, kde jsem ho zaparkovala, na vzdálenějším konci vedle kontejneru, i když „moje“ je poněkud zavádějící, protože oficiálně mi nepatří. Patří Marshe Anne Norwoodové z Little Rock v Arkansasu, ženě, která vypadala z diskrétní hotovostní transakce stejně nadšeně jako já. Koupila jsem ho před dvěma týdny, pak jsem s ním jezdila z parkoviště

na parkoviště v sousedním městě, ale nikdy jsem ho nepřehlásila na svoje jméno.

Podívám se dovnitř a vše je na svém místě. Klíček v držáku na hrnek. Doklady položené na přední sedačce. Dveře odemčené. Rychle mrknu na ostatní auta na parkovišti, stejné kraksny jako ta má. Tohle auto není žádný zázrak, ale je to snadný cíl. Jackpot pro rádoby zloděje. Ne, auto patřící Marshe Anne tu nebude stát dlouho.

Odbočím, směřuji do Dillovy autoprodejný a servisu přes ulici.

„Nemůžeš si sama koupit auto,“ řekl jsi mi jednou, když bylo na čase pořídit mi nové auto. „Jen buď zticha a nech to na mně.“

Dill by asi nesouhlasil, když viděl, že jsem schopná ho přemluvit k větší slevě než deset procent z ceny Buicka Regal z roku 1996. Je to rezavá stará hromada šrotu, ale motor funguje a cena odpovídá, zvlášť když zjistím, že Dillovi se líbí, když ho oslovuji „drahoušku“. Podá mi papíry a adresu nejbližšího dopravního inspektorátu v Oklahomě, který slíbím navštívit hned následující den ráno. Pokud si pospíším, budu v dalším státě, až zítra otevřou.

Podá mi klíče, já sednu za volant a nastartuju a přesně v tom momentu se nebe otevře.

Jeffrey

První číslo, které vytočím, je Sabinino, ale už před prvním stisknutím tlačítka vím, že je to ztráta času. Pokud je Sabine naštvaná, pokud mě něčím trestá, nezvedne to.

A pokud se něco stalo... Strachem se mi sevře hrdlo a snažím se nemyslet na nejhorší.

Její telefon zvoní, čtyři nekonečná zazvonění, pak se ozve hlasová schránka.

„Sabino, to jsem já. Nevím, jestli jsi měla v plánu dneska večer někam jít? Ale dostal jsem od tebe zprávu, že přijdeš domů kolem deváté, ale už je skoro půlnoc a stále tu nejsi. Zavolej mi, prosím. Jsem doma a začínám se celkem strachovat. Ok, ahoj.“

Zavěším a přemýšlím, jestli zavolám 911, ale ona má vlastně kolik, tři hodiny zpoždění? Na vyhlášení pátrání je to brzy. A nevyžaduje snad policie minimum dvacet čtyři hodin, než můžete nahlásit pohřešovanou osobu? Co jim řeknu, že moje žena nedodržela večerku?

Vrátím telefon do kapsy a začnu pochodovat po chodbě. Dobře, takže vím, že měla prohlídku. *Pozdní* prohlídku. I kdyby přetáhla, i kdyby byla až na druhém konci města a rozhodla se, že se cestou domů zastaví něco zakousnout, musela by tu už dávno být.

A Sabine nikdy neignoruje telefon, to není její styl. Jednou z jejích nejméně vhodných pracovních povinností je, že vždycky, *vždycky* je dostupná na telefonu. Od okamžiku, kdy se probudí, do doby, kdy jde spát, má v ruce nebo u ucha telefon. Pokud se jí po cestě porouchalo auto, pokud stála na krajnici